

N:o 21.

Af Herr **Adelsköld**: *Om antagande af förordningen angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning å ungskog inom Norrbottens län att gälla jemväl för Westerbottens län, med undantag af lappmarkerna.*

Med anledning af den i Norrland årligen tilltagande afverkningen af ungskog för export af sparrar, hvilken, om den obehindradt finge fortgå, hotade att inom kort göra kustlandet skoglöst, väcktes vid 1874 års landsting i Westerbottens län åtskilliga motioner angående vidtagande af åtgärder för hämmande af öfverdrifven afverkning af dylik skog; och då landstinget ansåg att denna skadliga afverkning skulle ännu mera tilltaga, om det på Kongl. Maj:ts pröfning då beroende förslaget till särskild skogslagstiftning i samma syfte för Norrbottens län godkändes, utarbetades ett förslag till författning rörande dispositionen af enskildes skogar inom länet med undantag af lappmarken, hvilket förslag Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, med anförande af den stora vigten för länet af en lagstiftning i den af landstinget föreslagna syftning och den enstämmiga åsigt som härom hos landstinget gjort sig gällande, varmt förordade till Kongl. Maj:ts godkännande.

Sedan åtskilliga kommuner i länet derefter till chefen för Finansdepartementet inkommit med ansökningar om åtgärders vidtagande mot öfverdrifven afverkning af ungsbogen, remitterades samtliga dessa handlingar till Kongl. Skogsstyrelsen, som i afgifna underdåniga utlåtanden af den 28 Mars och 8 April 1875, med framhållande att samma behof af skydd för ungsbogen förefunnes inom Westerbottens som Norrbottens län, i underdånighet tillstyrkte att Kongl. förordningen af den 29 September 1874, angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning å skog inom Norrbottens län, måtte oförändrad antagas äfven för Westerbottens, helst som det förslag Westerbottens läns landsting ingifvit obetydligt skilde sig från ofvannämnda Kongl. förordning.

Landstinget, som lemnats tillfälle yttra sig öfver Skogsstyrelsens utlåtande, har, med uttryckt åsigt om önskvärdheten att *dess* förslag antagits, likväl, då det vore af allra största vigt att en lag till skyddande af länets skogar snart utfärdades, förklarat sig godkänna Skogsstyrelsens förslag, att Norrbottens-lagen af den 29 September 1874 finge gälla äfven för Westerbotten.

Vid föredragning af detta ärende den 14 innevarande månad har Kongl. Maj:t emellertid ansett landstingets underdåniga framställning icke innefatta tillräcklig anledning för Kongl. Maj:t att i detta ärende till Riksdagen af-låta nådig proposition.

Då Westerbottens läns invånare fortfarande anse, att en ohejdad afverkning af omogen ungskog, utan att den ringaste åtgärd vidtages för återväxt, inom en ej aflägsen framtid skulle göra Westerbottens kustland flera mil inåt så godt som skoglöst, och det är att befara, att efter Norrbottens-lagens fastställelse en ännu större afverkning af sparrar och annat omoget virke komme att ega rum, hvarför det således borde anses nödvändigt, att lag mot en dylik skogssköfving utfärdades innan det är för sent, och då slutligen dertill komme, att Norrbottens-lagen, såsom 3 § uttryckligen stadgar, ingalunda afser att inskränka den enskildes rätt till en *förnuftig* skötsel af sin egendom, utan endast att så vidt möjligt är hindra skogens utrotande genom en *oförnuftig* eller *egennyttig* afverkning af den uppväxande skogen; så får jag vördsammast hemställa,

att Riksdagen för sin del ville besluta

- a) att Norrbottens-lagen af den 29 September 1874 må vinna tilllämpning äfven inom Westerbottens län med undantag af lappmarkerna, och
- b) att Riksdagen vid anmälan af detta sitt beslut ville i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t utfärda nådig förordning derom, att samma lag för Westerbottens län, med undantag af lappmarkerna, må träda i gällande kraft från och med den 1 Oktober innevarande år.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 28 Januari 1876.

C. Adelsköld.